

ချစ်ဦးညို

စာမရုံသို့ထူးထူးခြား

သင်္ချေလေးထပ် တစ်သိန်းကပ်ကို ကူးခတ်ပေါက်မြောက် မရောက်မချင်း သီတင်းခြိုးခြံ ကျင့်အားသန်လျက် အကြံဆွတ်ဆွတ် မလောက်မှတ်၍ တပဿီကြီးမြောက်စွာပြီးသည် ပွားစီးလိမ္မာ သုမေဓာ ... ပမာသွေးသီး စာမရီဟု နောက်ချီပွပွ မြီးဆံလှလျက် တောမထိပ်ခေါင် သရဆောင်သည် ရွှေရောင်ပြိုးပြိုး သားအမျိုးကား ကျင့်ရိုးအစဉ် ချင်းတို့ ဉာဉ်ဖြင့် ရှောင်ကြဉ်လျက်ပင် မြီးဆံပင်၏ အကြင်သရော် မသွားတော်၍ ထော်လော်ကန့်လန့် ချုံနွယ်ညွန့်၌ အတွန့်လျှောက်လျှောက် ငြိလေ မြောက်အံ့ မျှလောက်မွေးသက် တစ်မျှင်ရွက်ကို စုံမက်ချစ်စိုး နှမြောနိုး၍ သားမျိုးတိရစ္ဆာန် အားကုန် သွန်လျက် လည်လန်မူးမော် ရုန်းချေသော်လည်း ...။

ထိုရော်မြီးဖျား ဖြတ်ခန့်ညား၍ မသွားတဆွေ ထိုရွှေဝပ်တန့် အသက်စွန့်လျက် တွန့်သည် တစ်ပင် မွေးတစ်မျှင်ကြောင့် ကိုယ်ခင်ဆုံးရှောင်း မသေကောင်းဟု ကျိုးကြောင်း ယိုးယံအကြံမဲ့ပဲ ဖြစ် ခဲစွာလောက် မင်းမြောက်တန်ဆာ ရတနာအမြီး ငါသေပြီးလည်း ပျက်စီးမဲ့ထွေ ရပစေဟု ကောင် သေပင်ကို ဝပ်၍ ဆိုသွား ထိုတိရစ္ဆာန် တောသားမွန်၏ ကျင့်ဟန်ထူးပြား ဤဖြစ်လားကို ဘဘွား နှလုံး ရှိစေလသေး။

(ပါရမီတော်ခန်းပျို့)

ခင်းဖြန့်နံသာပန်းမွေ့ရာ

သမုဒ္ဒရာအောက်မှ နေ၍ ၊ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီ။ အလိမ်းလိမ်းစိုရွဲသော ရေသီး ရေပေါက်တို့ ကို ကိုယ်ဆန့်၍ ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ စိမ်းဖန့်ဖန့် အကြေးမျှင်တို့ သည် ရှည်မျောချောမွေ့ ကိုယ်လုံးထက်မှ လှိုင်းသို့နှယ် အတွန့်အလိမ်များ ထသွားကြသည်။ ။

မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း။ အို ... မဟုတ်သေး။

မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းဆိုသည် က ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သက်ဆိုင်သော ဝေဒနာ။ သည် မျှလောက်ကို ဖြင့် သမုဒ္ဒရာကမ်းစပ် သောင်ပြင်ပြန့်ကျယ် တစ်လျှောက်၌ တိုက်ခတ်သော လတ်ဆတ်သန့်စင် လေ ရှူရှိုက်လိုက်ရုံသာ။ ဆားငန်နံ့သင်းသော လေကို အားပါးတရ ရှူရှိုက်လိုက်ရလျှင် မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းတို့ ပျောက်ကင်းသက်သာသွားနိုင်သည်။ ။

ယခု ခံစားနေရသည် က ခန္ဓာကိုယ်၏ မောပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း မဟုတ်။ ရင်ထဲက မောပန်းမှု၊ နှလုံးသည်းပွတ်၏ နွမ်းနယ်မှု။

ပြီးတော့ လှပတင့်တယ် ပျိုမျစ်နုနယ်သော အသွေးအသားတို့ ၏ မှတ်သိပ်မှု။

စိမ်းညိုပြာမှောင် သမုဒ္ဒရာရေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်မိပြန်သည်။ ။ ဤရေပြင်၏ အောက်၊ နက်လှစွာ သော တစ်နေရာတွင် သူတို့ သည် ချမ်းသာသုခစည်းစိမ်အဝတို့ ဖြင့် ပျော်ရွှင်ခံစားနေရစ်ခဲ့ကြပေပြီ။ သူတို့ ၏ ပျော်ရွှင်

င်မူသည် မိမိအား ကြေကွဲမှုအဖြစ် ရိုက်ခတ်သည် ။ သူတို့ အားလုံး၏ ပျော်ရွှင်မှု အလယ်တွင် မိမိသည် အထီးကျန်ဘဝဖြင့် ပူလောင်ပြင်းပြ ဝေဒနာတို့ ကိုသာ တစ်ရံမလပ် ခံစားနေရ သည် ။

သူတို့ မှာ တော့ ချစ်သော လင်၊ ချစ်ခင်ပွန်းတွေနှင့်။

လင်ယောက်ျား သေဆုံးခဲ့သော မိမိအဖို့ မူ မုဆိုးမအဖြစ်သို့ ခါးသီးပူပြင်းစွာ လက်ခံလိုက်ရ ချေသည် ။ ထိုအခါ သမုဒ္ဒရာအောက်မှ ဘုံဗိမာန်သည် မိမိအတွက် ငရဲပြည်ဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ အေးမြ လတ်ဆတ်သော ရေအထုအောက် ဗိမာန်အတွင်းဝယ် ဖော်မဲ့တစ်ကိုယ်ဘဝဖြင့် ပူပြင်းလောင်ကျွမ်းနေ ခဲ့ရသည် ။

အထီးကျန်ဘဝ၏ လောင်ကျွမ်းမှုကို မခံနိုင်တော့သည့်အဆုံးဝယ် သမုဒ္ဒရာအောက် ဘုံဗိမာန် ကို စွန့်ခွာခဲ့တော့သည် ။ နေရာဌာနကိုသာမက အတိတ်ကာလကိုပါ စွန့်ပယ်ပစ်ခဲ့သည် ။ ဘုံဗိမာန်၊ အတိတ်ကာလ၊ အထီးကျန်ဘဝ။ ပြီးတော့ မျိုးတူနွယ်ဖွား နဂါးအပေါင်းတို့ နေရစ်ခဲ့တော့။

သမုဒ္ဒရာ ကမ်းခြေသောင်စပ်၊ ရေမသွေ့တသွေ့ ခင်းပြန့်ထက်မှာ ခြေရာတွေ တွေ့လိုက်ရ သည် ။ ရေနူးသောင်၊ သဲတို့ က ခြေရာတွေကို အမိအရ ဖမ်းဆုပ်ထားနိုင်ကြဆဲ။ လှိုင်းတို့ က ခြေရာ တွေကို မဖျက်ကြသေး။

အချို့အခွက်နည်းသော ခြေရာတွေဖြစ်သည် ။ ပြည့်ဖြိုးသော ဖဝါးတို့ မှ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု အတတ်သိလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ခြေ

ရာတွေက ဗျက်ကျယ်သည်။ ။ ခြေမ၊ ခြေချောင်းရာတွေမှာ စူးစူးထင်ထင် ရှိသည်။ ။ ခြေလှမ်းကြသည်။ ။ ကြွားရုရှား ခြေလှမ်းများ ဖြစ်ရမည်။

မဆိုစလောက် ရင်ထဲမှာ လှိုင်းတွန့် ထသွားသည်။ ။

သောင်ကမ်းတွင် ပြုံးမိလေသလား မသိ။

အလိုလို နိုးကြားတတ်သော အာရုံဖြင့် ဤခြေရာပိုင်ရှင်သည် ပုရိသ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဟု သိလိုက်သောကြောင့်ပင်။

ခြေရာများ အတိုင်း ထက်ကြပ်လိုက်ခဲ့သည်။ ။ သဲသောင်ပြင်မှ သည် ကျောက်ဆောင်ကမူများ အကြိုအကြား။ ထိုမှ သည် အမြင့်ပိုင်းကုန်းစပ် ။ ထိုမှ သည် ပုန်းညက်ပင်တော။ ထိုမှ သည် အတွင်း ပိုင်း ခင်တန်း တော။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ခြေရာဟု အတတ်သိပြီးနောက် ထိုခြေ ရာအတိုင်း လိုက်ရခြင်းက ပင် ရင်ဖို့ စွာ တစ်မျိုးဖြစ်နေရသည်။ ။ ခရီးအ ဆုံးတွင် ဘယ်သူ့ကိုများ တွေ့ရမှာ ပါလိမ့်။ ခရီးအဆုံးတွင် ခြေရာရှင် သည် ဘယ်သို့များ နေမှာ ပါလိမ့်။ ခရီးအဆုံးတွင် ခြေရာရှင်သည် ...။

ကမ္ဘီပင်တောအုပ်တို့ အကြား၊ မှိုင်းညိုသစ်ရိပ်တို့ အောက်၊ ပန်းချို များ ဝန်းရစ်နေသော ကွက် လပ်ကွင်းပြင်၏ အလယ်တွင် သေးငယ်လှ ပသော ကျောင်းသစ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပေပြီ။

ကျောင်းသစ်ဝန်းကျင် မြေပြင်သည် ညီညာပြန့်ပြူးနေသည်။ ။ ကဲ လားပြတင်းကို ချထား သည်။ ။

မျက်နှာစာတွင် ခြေဆေးခုံနှင့် ရေအိုးရှိသည်။ ။ ခနော်နီခနော်နဲ့ ဝရန် တာလက်တန်းပေါ်တွင် သစ်ခေါက်ဆိုးအဝတ်တစ်ထည် ဖြန့်လွှားထား သည်။ ။ ခြေရာရှင်သည် ဤကျောင်းသစ်တွင် နေထိုင် သူဖြစ်ရမည်မှ

သေချာသွားသည် ။ ယခု ပိုင်ရှင်မရှိ။ အို ... ကျောင်းသင်္ခမ်း သစ်ခေါက် ဆိုးဆိုတော့ သူ ... သူဟာ ရသေ့တစ်ပါးပေါ့။

ပျော်ရွှင်နေသော စိတ်အစဉ်ဝယ် တစ်ချက် ညှိုးသွားသည် ။

ရသေ့တစ်ပါး။ ဒါဆိုရင် တရားဘာဝနာနဲ့ ပျော်မွေ့ ... သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေဘက်မှ လှိုင်းပုတ်သံ တရုန်းရုန်းက သဲ့သဲ့လွင့်လာသည် ။ ပုန်းညက်တောဆီမှ သစ်ရွက်သံ တရဲရဲ ကြားရပြန်သည် ။

စိတ်မာန်တင်းလျက် ကျောင်းသင်္ခမ်းရှိရာသို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်ခဲ့သည် ။ ပိုင်ရှင် ရှိမနေ ကြောင်း သေချာသွားသည် ။ ပိုင်ရှင်သည် သစ်သီးဝလံအလို့ငှာ တောထဲသို့ သွားနေပေလိမ့်မည်။

စေ့ထားသော ကဲလားကို အသာဟလျက် အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ ဝါးကွပ်ပျစ်၊ သစ် သားခေါင်းအုံး၊ ပရိက္ခရာအချို့၊ ရေအိုးနှင့် ရေမှုတ်၊ ဤမျှသာ ဖြစ်သည် ။ သေချာသွားပြီ။ ဤသင်္ခမ်း တွင် တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည် ။ သို့သော် သူသည် ရသေ့အိုလော၊ ရသေ့ပျိုလေ၊ အဆင်းအင်္ဂါဆိုး သူလော၊ တင့်တယ်သူလော။

အထီးကျန်ဝေဒနာက ရုန်းကြွလာသည် ။

သိလိုသော စိတ်ဆန္ဒကို တားဆီးဖို့ မကြိုးစားတော့။

ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ သူဟာ သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတလား၊ သဒ္ဓါတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ရသေ့ဝတ်သူလား။ ဒါမှ မဟုတ် အခြားအကြောင်းကြောင့်လား သိအောင် စုံစမ်းတော့မည်။ စုံစမ်းဖို့ မခက်၊ ဣတ္ထိယတို့ ၏ ပကတိသောဉာဏ်က နိုးကြားလာသည် ။

ကြမ်းခက်သော ဝါးကွပ်ပျစ်၊ သစ်သားခေါင်းအုံးတို့ ဖြင့်သာ ပြီးအပ်သည့် အိပ်ရာကို မွေ့လျော် ဖွယ်စက်ရာတစ်ခုဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်မ

ည်။ အမွှေးနံ့သာ၊ ညက်ညောစွာသော အတွေ့၊ လှသော အဆင်းတို့ဖြင့် အတိပြီးစေမည်။ အကယ်၍ ရသေ့သည် သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ကာမဂုဏ်တို့မှ လွတ်ကင်းအပ်ပြီးသူဖြစ်အံ့။ မိမိဖန်တီးသော စက်ရာကို လျစ်လျူရှုလိမ့်မည်။ ရှောင်ရှားလိမ့်မည်။

အကယ်၍ မိမိဖန်တီးအပ်သော စက်ရာ၌ မွေ့ပါမှုသူသည် သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတ မဟုတ်၊ ကာမဂုဏ်တို့မှ ရုန်းမထွက်နိုင်သေးသူ။ သို့ဆိုလျှင် အထီးကျန်မုဆိုးမ မိမိဘဝသည် လည်း ...။

သမုဒ္ဒရာသို့ ပြန်ဆင်းရမည်။ သမုဒ္ဒရာအောက် ဘုံဗိမာန်သို့ပြန်မည်။ နဂါးပြည်မှာ နတ်တို့၏ ပန်းမာလ် အမွှေးအကြိုင်တို့ကို ယူဆောင်ပြီး ပြန်လာမည်။ ပြီးတော့ ဤအိပ်ရာထက်မှာ ပန်းတို့ကို ဖြန့်ခင်း၊ နံ့သာကို ကြွပ်ကပ်။

သင်္ခမ်းပိုင်ရှင် ပြန်မရောက်မီ ဤအမှုအားလုံးကို ပြီးစီးအောင် လုပ်ရမည်။ သမုဒ္ဒရာအောက် ဘုံဗိမာန်သို့ အမြန်ပြန်။

စင်စစ်မှု ရသေ့ အဝတ်ဝတ်ထားသောကြောင့် သူ့ကို ရသေ့ဟု ခေါ်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အသား အရေ သွင်ပြင်လက္ခဏာများ အားလုံးပင် သူသည် တောမှီပျော်မွေ့ရသေ့တစ်ပါးနှင့် မတူလှ။ သူ့အရွယ် ငယ်နုနေသေးသလို၊ သူ့အသွင် ကြည်လင်ဆဲရှိသေးသည်။ သစ်ခေါက်ဆိုးအဝတ် အောက်မှ သူ့အသားစိုင့်များမှာ စိုပြည်ဝင်းဝါလျက်ရှိသည်။ ဒေါက်ချာ အောက်မှ သူ့မျက်နှာမှာ လည်း ယောက်ျား ပျိုတစ်ဦး၏ တက်ကြွခြင်းများ ဖြင့် အရောင်အဝါ တောက်ပလျက်ရှိသည်။

အခြားတစ်ပါး၌ တွေ့ရတတ်သော တောပျော် ရသေ့ကြီးများကဲ့သို့ ပွ
ရောင်းသော မုတ်ဆိတ် ကျင်စွယ်၊ အလိမ်းလိမ်း ရှုပ်ထွေးသော ဆံကျစ်၊
လျော့ရဲသော လက်ပြင်၊ တုန်ချည့်နှေးကွေးသော အမူအရာမျိုး သူ့မှာ
လုံးဝ မရှိ။

ရသေ့ပျိုသည် ထမ်းပိုးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ချိတ်ဆွဲလာသော သစ်
သီးများကို ဖြုတ်ကာ၊ စင်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီးမှ ထမ်းပိုးကို
ကျောင်းသခံမ်းနံရံတွင် ထောင်သည် ။ ထို့နောက် ခြေဆေးပျဉ်ခုံ တွင်
ခြေဆေးလျက် ကျောင်းသခံမ်းထဲသို့ဝင်ရန် ဝါးလှေကားပေါ်သို့ လှမ်းတ
က်လိုက်သည် ။

ထိုတဒင်္ဂီမှာ ပင် သူသည် ထူးခြားသော ပန်းရနံ့များ နှင့်တကွ အသွ
င်ပြောင်းနေသော သူ၏ စက်ရာကို အာရုံခံစား တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်
လေသည် ။

ပန်းနံ့များက ထူးကဲစွာ ကြိုင်လှောက် သင်းပျံ့နေသည် ။ စက်ရာတ
စ်ဝိုက်တွင် လည်း အသွေး အရောင်စုံပန်းတို့ ကြွပြန့်လျက်ရှိသည် ။ မာ
ကျောသော သစ်သားခေါင်းအုံးတစ်ဝိုက်မှာ ရွှေရောင်ဝင်း သော
ပန်းများက အစုလိုက် အပုံလိုက် ရှိနေကြသည် ။ ပြီးတော့ ကွပ်ပျစ်တစ်
လျှောက်တွင် နုညက် သင်းပျံ့သော အမှုန့်များက စုံစုံပုံပုံ ခင်းဖြန့်လျက်
သား။

ထိုအမှုန့်များကို သူလက်ချောင်းဖြင့် ထိတို့ ကြည့်လိုက်သည် ။ နုည
က်လွန်းသော အတွေ့ကို ရ လိုက်သည် ။ နံသာမှုန့်များ ဖြစ်ကြောင်း သူ
သိသည် ။

ချိုအီစူးရဲ ရနံ့များ အလယ်တွင် သူသည် အိပ်မက်မက်သလို
ဖြစ်သွားသည် ။ ပန်းပွင့်များက သူ့ကို ပွေ့ဖက်လာသည် ဟု ခံစားရသ

ည် ။ ထို့နောက် အလိုအလျောက်ပင် သူသည် ပန်းမွေ့ရာပေါ်သို့ ပစ်လဲချ
မိသွားသည် ။ မျက်လုံးအစုံက အလိုလို မှေးဆင်းသွားသည် ။ ဂန္ဓာအာရုံ၊
ဖောဋ္ဌဗ္ဗအာရုံတွင် ရသေ့ပျို နှစ်မြှုပ်သွားသည် ။ ဤပန်းနံ့သာ
အမွှေးအကြိုင်များ မည်သို့မည်ပုံ သူ့ကျောင်းသင်္ခမ်းထဲ ရောက်နေကြော
င်းကိုပင် သူ စဉ်းစားဖို့ သတိမရ။

ခဏအကြာတွင် ရသေ့ပျိုသည် ပန်းမွေ့ရာထက်တွင် နှစ်မြှုပ်စွာ အိ
ပ်မောကျသွားသည် ။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းသင်္ခမ်း ကဲလားအကြားမှ တိတ်တဆိတ် ကြည့်
နေသော မျက်လုံးအစုံကလည်း သူ သတိမထားမိတော့ချေ။

တိတ်တဆိတ် ကြည့်နေသူသည် ကဲလားမှ မျက်နှာကို အသာအယာ
ခွာလျက် နှစ်နှစ်မြှုပ် ပြုံး လိုက်လေသည် ။

တတိယနေ့ ဖြစ်သည် ။

ကျောင်းသင်္ခမ်း ကဲလားကို ပိတ်ပြီး ရသေ့ပျိုသည် တောထဲသို့ဝင်ခဲ့
သည် ။ သို့သော် ပို၍ နက်သော တောဆီသို့ သူ မဝင်ဘဲ
လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လှည့်ခဲ့သည် ။ ထို့နောက် ကျောင်းသင်္ခမ်းကို မြင်
နေရသည့် တောချုံခင်တန်းစပ်တွင် အသာအယာ ဝပ်နေသည် ။

ပန်းမွေ့ရာထက်တွင် ပထမတစ်နေ့ သူ နှစ်မြှုပ်စွာ အိပ်မောကျခဲ့သ
ည် ။ ဒုတိယနေ့ နံနက် တွင် သစ်သီးရှာရန် သူ ထွက်ခဲ့သည် ။ ညနေပြန်
ရောက်သောအခါ ပန်းမွေ့ရာ အသစ်တစ်ခုကို တွေ့ရ ပြန်သည် ။ ယမန်
နေ့ညက သူ အိပ်ခဲ့သော စက်ရာ မဟုတ်တော့။ နွမ်းနေသော ပန်းခင်း
နေရာတွင် လတ်ဆတ်သင်းပျံ့ဆဲပန်းများကို တွေ့ရသည် ။ တစ်ယောက်
ယောက်သည် ပန်းအဟောင်းတို့ ကို ပန်း အသစ်ဖြင့် အစားထိုး လဲလှယ်
ပေးခဲ့ပြီး သူ့အိပ်ရာကို ပန်းသစ်တို့ ဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးခဲ့ပြန်ပြီ။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ တတိယနေ့တွင် သူသည် သင်္ခမ်းမှ ထွက်ခွာဟန် ဆောင်ကာ တိတ်တဆိတ် ပြန်လှည့်ပြီး ပန်းကြဲသူကို စောင့်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယနေ့တွင် လာခဲ့သူသည် တတိယနေ့ တွင် လည်း ဆက် လာရမည်။

ရသေ့ပျိုသည် ချုံနွယ်ဘေး ကျောက်တုံးနောက်၌ နေရာယူရင်း ကျောင်းသင်္ခမ်းကို မမှီတ် သော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ကျောင်းသင်္ခမ်းပိုင်ရှင်သည် ရသေ့ဖြစ်သော်ငြား သဒ္ဓါပဗ္ဗဇိတ မဟုတ်။ ဂန္ဓအာရုံ၊ ဗောဌဗ္ဗ အာရုံတို့ ၌ ခုံမင်မွေ့လျော်တတ်သူဖြစ်ကြောင်း သိရပြီးသည့်နောက်တွင် ပို၍ သေချာစေရန် ဒုတိယ အကြိမ် ဒုတိယနေ့ ပန်းကြဲသောစက်ရာကို ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ ထိုဒုတိယအကြိမ် စမ်းသပ် မှုလည်း အောင်မြင်ခဲ့ပြန်သည်။ ပို၍ သေချာသွားသည်။ ချောမောတင့်တယ်သော ရသေ့ပျိုသည် ကာမဂုဏ် အာရုံကို နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းဆဲ။

ထို့ကြောင့် တတိယနေ့ တတိယအကြိမ်အဖြစ် ယခင်နှစ်ကြိမ်ထက် ပို၍ လှ၊ ပို၍ မွှေးသောပန်း များကို ယူဆောင်လာခဲ့သည်။ ယခု ရသေ့ပျို အပြင်ထွက်သွားပြီ။ နတ်နဂါးတို့ ပြည့်၌ ဖြစ်သော အလှဆုံး၊ အမွှေးဆုံး ပန်းများ ဖြင့် သူ့ကို ထပ်မံသိမ်းသွင်းရပေဦးမည်။ ကျောင်းသင်္ခမ်းထဲသို့ သူမ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ကျောင်းသင်္ခမ်းအတွင်း လှမ်းဝင်လိုက်သည့် ပထမခြေလှမ်းအပြီးမှာ ပင် သူမ သိ လိုက်လေပြီ။ အလိုလို နိုးကြားတတ်သော အာရုံဖြင့် ဤသင်္ခမ်းထဲတွင် သူမ တစ်ဦးတည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ အခြား သူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြောင်း ခံစားသိရှိလိုက်သည်။

သူမ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အချိန်မှာ ပင် သူ့ကို တွေ့ရသည်

မျက်လုံးအစုံကို အပြန်အလှန် ဆွဲငင်နေကြသည်။ ။

တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးကြပါပဲလျက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကာလရှည်ကြာရင်းနှီးခဲ့သည့် အကြည့်များ ဖြစ်ပေါ်နေကြသည်။ ။

"မင်း ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မ နဂါးမ"

အမေးနှင့် အဖြေတို့ ထက်ကြပ်ပေါ်လာသည်။ ။

သူ့အကြည့်က သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်ချက်တည်းနှင့် ခြုံငုံသုံးသပ်လိုက်သည်။ ။ သူ၏ အကြည့်ကို ဆီးကြိုငဲ့လင့်လျက် မျက်လွှာမချဘဲ ကြိုဆိုသည်။ ။

"မင်းမှာ ပိုင်ဆိုင်သူ အုပ်ထိန်းသူရှိသလား"

"အရင်က ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ ကွယ်လွန်သွားပြီလေ၊ ကျွန်မ မှ ဆိုးမ"

လိုရင်းကိုမေးသော အမေးနှင့် ပြီးပြည့်စုံသော အဖြေတို့ ထွက်ပေါ်လာကြပြန်သည်။ ။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးရိပ်တစ်ခု မသိမသာ လက်ခနဲ ပေါ်သွားပြီး စွတ်စိုသော နှုတ်ခမ်းများ အကြားမှ မေးခွန်းတစ်ခု ထွက်ကျလာသည်။ ။

"အရှင် ဘယ်ကလဲဟင်"

"ငါ ဗာရာဏသီမင်းကြီးရဲ့ သားတော် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသားပဲ၊ ငါ့ကြောင်းကို ထားလိုက်စမ်း၊ မင်းက နဂါးဆိုရင် ဘာကြောင့် နဂါးပြည်စွန့်ပြီး ဒီရောက်နေရတာလဲ"

ကျောင်းသင်္ခမ်း အိပ်ရာပေါ်ရှိ ပန်းရနံ့များ တစ်ချက်သုတ်ဖြူး လွင့်ဝဲ

လာသည် ။ ချိုအိမွေးမြ လေပြည်က သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ဝန်းရစ်
ထုံမွမ်းနေသည် ။

"အရှင် ... နဂါးပြည်မှာ အခြားအခြားသော နဂါးမတွေဟာ ချစ်သူ
တွေ၊ ခင်ပွန်းတွေနဲ့ ပျော်ရွှင်စွာ ခံစားနေကြတယ်၊ သူတို့ ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှု
တွေဟာ ကျွန်မကို ဆူးချွန်တွေလို ထိုးစိုက်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် နဂါးပြ
ည်ကို ကျွန်မ အပြီးတိုင် စွန့်ခွာလာခဲ့တယ်၊ ကျွန်မအတွက် မြင့်မြတ်တဲ့
ရင်ခွင်တစ် ခုကိုရှာဖို့ ထွက်လာခဲ့တယ်လေ"

သူမအကြောင်းမှာ ပြည့်စုံသွားပြီ။ သူက သူ့အကြောင်းကို ပြောပြသ
ည် ။ အိမ်ရှေ့အရာ အပ်နှင်းပြီးကာမှ မိမိထက် ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာကြီး
ထွားလာမည်ကို စိုးရွံ့လေသော ခမည်းတော် ဘုရင်ကြီးက တိုင်းပြည်မှ
နှင်ထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာခဲ့ကာ သမု
ဒ္ဒရာ ကမ်းခြေတစ်နေရာမှာ တောင်ကြားတစ်ခုမှာ ကျောင်းသင်္ခမ်းတည်
၍ ရသေ့အသွင်ဖြင့် တောရပ်မှီခဲ့ကြောင်း ...။

"ငါဟာ သဒ္ဒါပဗ္ဗဇိတ ရသေ့ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ ဝန်ခံတ
ယ်"

ထိုစကားလုံးဖြင့် သူက နိဂုံးချုပ်လိုက်သည် ။

မတိုင်ပင်ရဘဲ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပန်းမွေ့ရာ ခုတင်ထက်တွင်
ယှဉ်လျက် ထိုင်မိကြသည် ။

အပြန်အလှန် ဖေးမကူညီမှုများ ၊ ဖွဲ့နှောင်မှုများ ဖြင့် ရှေ့ခရီးကို
လျှောက်ကြမည်ဟု နှစ်ဦး စလုံး ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည် ။

သောကဖွဲ့လှူ ပြည်တော်ပြန်

တောပျော်ရသွေ့တစ်ပါး၏ ကျောင်းသင်္ခမ်း မဟုတ်တော့။

နဂါးတို့ ၏ အာနုဘော်ဖြင့် ခမ်းနားသော စံအိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ တောမြစ်၊ သစ်သီး အာဟာရများ နေရာတွင် နတ်တို့ ၏ ထမင်းအဖျော်တို့ ရောက်လာသည် ။ လောကီစည်းစိမ် မှန်သမျှသည် သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေ တောင်ကြားတစ်နေရာတွင် ပေါ်ပေါက်လာကြသည် ။

ထိုမျှသာမက ...။

သား ‘သာဂရ’ နှင့် သမီး ‘သမုဒ္ဒဇာ’ တို့ ပင်လျှင် ထွန်းကားခဲ့ပြီ။

သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေတွင် ဖွားမြင်သူများ ဖြစ်သောကြောင့် သမုဒ္ဒရာကို ပင် အစွဲပြု၍ အမည် လိုက်ကြသည် ။

သားကြီးသာဂရ လမ်းလျှောက်တတ်ခါစ အရွယ်မှ ပင် သမီးငယ် သမုဒ္ဒဇာကို ဖွားမြင်သည် ။ လူနှင့် နဂါးတို့ မှ ပေါက်ဖွားသော ကလေးများသည် သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေ၌ ပျော်ကြသည် ။

သားနှင့်သမီး၊ ဇနီးခင်ပွန်း၊ အေးချမ်းသာယာသော ထိုမိသားစုက လေး၏ အသိုက်အမြုံတွင် ပူပန်သောက ကြောင့်ကြစရာဟူ၍ မြူမှ မရှိ။ သို့သော် တွေ့ဆုံခြင်းသည် ပင်လျှင် ခွဲခွာခြင်း၏ နိဒါန်း ပိုင်း ဖြစ်ချေသည် ။

တောလည်ထွက်ရင်း သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေဘက် ရောက်လာသော မုဆိုးတစ်ဦးက ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက် လာလေသည်။ မုဆိုးက နှစ်ရက်သုံးရက်နေထိုင်ပြီး ပြန်ခါနီးတွင် စကားတစ် ခွန်းဆိုသည်။

"အရှင်သား ဒီအရပ်မှာ ဒီလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ သံတော် ဦး တင်လိုက်ပါမယ်"

"မောင်မင်း သဘောပါပဲ၊ ငါ ဒီမှာ နေခြင်းဟာ ခမည်းတော်အတွက် ဘာမှ ထူးခြားပြောင်း လဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုင်းပြည်ကို ငါ စွန့်ခွာခဲ့ပြီပဲ ၊ ဗာရာဏသီနဲ့ ငါ့ရဲ့ အကြားမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဆက်စပ်ပက်သက်စရာ မရှိတော့ဘူး"

ဤစကား မှားခဲ့လေသည်။

ဗာရာဏသီသို့ မုဆိုးပြန်ရောက်သောနေ့မှာ မင်းကြီးနတ်ရွာစံပြီး ခုနှစ်ရက်မြောက်နေ့ဖြစ် သည် ။ နန်းတော်မှူးမတ်တို့ အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ကာ လစ်လပ်သွားသော ရာဇာပလ္လတွင် ဘုရင်သစ်တင်မြှောက်ရန် ပြင်ဆင်နေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ပြင် မင်္ဂလာဖုတ်သွင်းရထားဖြင့် မင်း လောင်းအရှာထွက်ရန် စီစဉ်နေချိန်လည်း ဖြစ်လေသည်။

မင်းလောင်း အရှာထွက်တော့မည့် မှူးမတ်များ ထံသို့ မုဆိုးရောက်သွားပြီး သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေ တွင် အိမ်ရှေ့မင်းသားကို တွေ့ခဲ့ကြောင်း အကျိုးအကြောင်း အစုံအလင်ကို မုဆိုးက ကြားလျှောက် လိုက်သည်။

"ကိုယ်တော်ဟာ မိဖုရား သားသမီးများ နဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ခံစားနေပါတယ်၊ သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့များကြားမှာ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ရဲ့ အိမ်ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးကို ပကတိလန်းဆန်းစွာ တွေ့ရပါတယ် ဝန်မင်းတို့ "

"ဇနီးမယား၊ သမီးသားဆိုတာတွေက တို့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ၊
တိုင်းပြည်မှာ မင်းမဲ့ဖြစ်မနေဖို့ ဘဲ အရေးကြီးတယ်၊ မင်းအလုပ်က အိမ်
ရှေ့စံကိုယ်တော်ကြီးရှိရာကို လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးဖို့ ပါပဲ မုဆိုး"

သို့ဖြင့်ပင် လူလောက အနှောင်အဖွဲ့နှင့် ကင်းဝေးရာ
သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေ စံအိမ်တော်ကြီးတွင် သီးခြားစံမြန်းနေသော အိမ်ရှေ့
မင်းထံသို့ ဗာရာဏသီ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါများ ရောက်ရှိလာကြသည် ။ ခမ
ည်းတော်နတ်ရွာစံကြောင်းနှင့် ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ရန်အကြောင်း ...။

"ယခုအချိန်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ် နတ်ရွာစံကြောင်း အခြားပြည်ထော
င်များ မသိကြသေးပါ၊ ထို့ကြောင့် ဗာရာဏသီမှာ မင်းမဲ့ဖြစ်နေခြင်းကို
လည်း မသိကြပါ၊ နတ်ရွာစံ ဘုရင်ကြီး ကိုယ်တော် တိုင်ကလည်း ငါ မရှိ
သောအခါ သားတော် ထီးနန်းစံရစ်ဟု မှာ ကြားခဲ့ကြောင်း၊
ကျွန်တော်မျိုးတို့ အားလုံးအသိဖြစ်ပါတယ်၊ ဘုန်းတော်ကြောင့် ရာဇပ
လ္လင်ထက် တက်ရောက်စံမြန်းသိမ်းပိုက်ရန်ပါ ဘုရား"

မည်သို့မျှ ငြင်းပယ်၍ ရနိုင်မည့်အရာ မဟုတ်ချေ။ ကိုယ်တိုင်ကလ
ည်း ဗာရာဏသီ၏ ရာဇပလ္လင်ကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ချင်သောဆန္ဒ အပြ
ည့်ရှိသည် ။ သို့သော် တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာခဲ့စဉ်ကလို မိမိမှာ တစ်ကိုယ်
တစ်သဘောတည်းပြု၍ မရတော့။

"မောင်မင်းတို့ အားလုံး ကမ်းခြေ လေသာဆောင်အပြင်မှာ နေခဲ့ကြ၊
ငါ့မှာ တိုင်ပင်ခွင့်ပန်ရ မယ့် ဇနီးမယား ရှိနေတယ်"

မှူးမတ်ဗိုလ်ပါများကို သီးခြားထားခဲ့ပြီးမှ အိပ်ဆောင်အတွင်း ဝင်ခဲ့
သည် ။ နဂါးမပင်ဖြစ်စေ ကာမူ သူမသည် ဇနီးသည် ဖြစ်သည် ။ သားနှ
င့်သမီးတို့ ၏ မိခင်လည်း ဖြစ်သည် ။ သူမသည် ကောင်းတူဆိုးဖက် ခံ
စားစံစားရမည့် ခရီးဖော်ဖြစ်လေသည် ။

ခမည်းတော်မင်းကြီး နတ်ရွာစံကြောင်း၊ မင်းမဲ့ ဗာရာဏသီ ထီးနန်းကို မိမိထံ လွှဲအပ်ကြ ကြောင်း ပြောပြပြီးနောက် ဇနီးအား အဓိက စကားဆိုလေသည်။ ။

"တစ်ဆယ့်နှစ် ယူဇနာရှိတဲ့ ဗာရာဏသီပြည့်ကြီးကို မောင်တော်တို့ ပြန်ကြမယ်၊ နှမတော် ဟာ တစ်သောင်းခြောက်ထောင်ကုန်သော မောင်းမမိသံအပေါင်းတို့ ရဲ့ အကြီးအမှူး အဂ္ဂမဟေသီ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်ရမယ်၊ ရွှေလက်တွဲပြီး နန်းသိမ်းပွဲခံကြမယ်၊ ပြည်တော်ဝင်ကြမယ်၊ နှမတော်ပါ လိုက်ခဲ့ပါ။"

ညှို့သောမျက်နှာပြင်ထက်မှ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ရုတ်ခြည်း ဝန်းဖွဲ့လာကာ နဂါးမသည် တိုးတိမ်လှစွာသော အသံဖြင့် တုံ့ပြန်လာသည်။ ။

"နှမတော် မလိုက်နိုင်ပါဘူး မောင်တော်"

"ဟင် ... ဘာကြောင့် မင်း မလိုက်နိုင်တာလဲ"

"ချစ်သောစိတ်နှင့်ကြည့်လို့ သာ မောင်တော်က နှမတော်ရဲ့ ဇာတိဘဝအမှန်ကို မေ့နေတာပါ၊ နှမတော်က လူသားစင်စစ် မဟုတ်ဘူး ၊ နှမတော်ဟာ နဂါးမလေ နဂါးမ ..."

ရှိုက်သံ ပလုံးပထွေးဖြင့် ဆက်ပြောလေတော့သည်။ ။

"ဇာတိ သဘာဝအရ၊ နှမတော်တို့ နဂါးမျိုးနွယ်က အဆိပ်ရှိသူများ ဖြစ်ပါတယ်၊ အမျက် ဒေါသ ထွက်လွယ်သူများ လည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ မိဖုရားခေါင်ကြီးအရာမှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာနဲ့ နေရခြင်းဟာ အလွန်ဝန်တာကြီးမားလှပါတယ် မောင်တော်၊ လူသားတွေအလယ်မှာ နဂါးမတစ်ကောင်နေရမယ့် အရေးဟာ ဘယ်လိုတွေ့တွေ့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မြ

င်မှုတစ်ခု၊ ကြားမှုတစ်ခုကြောင့် နှမတော် အမျက် ဒေါသထွက်ခဲ့ရင် အမျက်ယှဉ်တဲ့ နဂါးမျက်စောင်းအောက်မှာ အကြည့်ခံရတဲ့ အရာဟာ လောင်ကျွမ်း သွားပါလိမ့်မယ် မောင်တော်"

"အိုး ... နှမတော်စိတ်မှာ အမျက်ဒေါသ မကျန်ရအောင် ဗာရာဏသီ နန်းတော်ထဲက ရှိရှိ သမျှ အရာတွေအားလုံးကို ဘုရင့်အာဏာတော်နဲ့ စီမံထားမှာ ပေါ့ နှမတော်"

"ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ စကား မဆိုပါနဲ့ မောင်တော်၊ လူ့လောကအသိုင်းအဝိုင်းဟာ ဟောဒီ သမုဒ္ဒရာက ကမ်းခြေ မဟုတ်ပါဘူး။ နှမတော်မှာ မောင်တော်နဲ့ သားသမီးတို့ ကလွဲပြီး မိမိရဲ့ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး၊ မြင်ရုံကြားရုံနဲ့ နဂါးတို့ ရဲ့ ဒေါသအားကို လှုံ့ဆော်မယ့်အာရုံတွေဟာ အများကြီးပါ၊ နှမတော် မလိုက်နိုင်ပါဘူး မောင်တော်"

မည့်သို့မျှ မတိမ်းမရွေ့နိုင်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာ ပြောဆိုပြီးနောက် နဂါးမသည် နောက်ဆုံးစကားကို ပြောလေသည်။

"သားကြီး သာဂရနဲ့ သမီးလေး သမုဒ္ဒဇာတို့ ကိုသာ နှမတော်ကိုယ်စား ခေါ်သွားပါတော့၊ သူတို့ ဟာ လူဇာတ်နွယ်ဖွား နဂါးနွယ်တွေ ဖြစ်ပါတယ် မောင်တော်"

"သားနဲ့ သမီးကိုပဲ ခေါ်သွားရတော့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား"

"နှမတော်ကိုယ်စား ခေါ်သွားပါ မောင်တော်"

"ကောင်းပြီ၊ မောင်တော်တို့ အပြီးတိုင် ခွဲခွာကြရတော့မှာ ပေါ့"

ချစ်ခင်ပွန်းနှင့် ခွဲခွာရမည့် သောကအပူကို နဂါးမသည် မိခင်တို့ ရဲ့ မေတ္တာဖြင့် ဖုံးဖိ ထိန်း သိမ်းလျက် ...။

"သားနဲ့ သမီးကို အထူးဂရုစိုက်စီမံပြီး ခေါ်ဆောင်သွားပါ မောင်တော်၊ ကလေးတွေဟာ လူဇာတ်ဖွားတဲ့ နဂါးနွယ်တွေဖြစ်တဲ့ အတွက် ရေမှာ ပျော်မွေ့ကြပါတယ်၊ ရေနဲ့ မကင်းနိုင်သူများ ဖြစ် ကြပါတယ်၊ အလွန် နူးညံ့ရှာကြသူလေးတွေ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ အတွက် လှေကို ထွင်းပြီး ရေအပြည့်ထည့်၊ ရေထဲမှာ ဆော့ကစားရင်း လိုက်ပါကြပါစေ မောင်တော်"

"ကောင်းပါပြီကွယ်၊ နှမတော်ကိုယ်စား သားနဲ့ သမီးကို မောင်တော် အထူး ဂရုစိုက်ပါ့မယ်"

"ဒါတင် မပြီးသေးပါဘူး မောင်တော်၊ တိုင်းပြည်ရောက်ကြတဲ့ အခါ မှာ လဲ နန်းတွင်းမှာ ရေကန်ကြီး တစ်ကန် တူးပေးပါ၊ သားနဲ့ သမီးတို့ အတွက် အရေးကြီးဆုံးဟာ ရေဖြစ်ပါတယ်"

"အစစအရာရာ စိတ်ချလိုက်တော့ နှမတော်"

နဂါးမသည် မျက်ရည်တို့ ကို သုတ်၍ သောကမျက်နှာကို ဖျောက်ပယ်လိုက်သည် ။ ထို့နောက် သားနှင့်သမီးတို့ ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည် ။ သားနှင့်သမီး ရောက်လာသောအခါ ရင်ခွင်ကြားတွင် ပွေ့ ပိုက်လျက် အိပ်ပျော်အောင် သိပ်လိုက်သည် ။ ရင်သွေးတို့ အိပ်ပျော်သွားမှ အသာအယာ ဖြုတ်ခွာ လျက် အိမ်ရှေ့မင်းလက်သို့ အပ်သည် ။

ရှိုက်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲ လှည့်သွားသည် ။ စံအိမ်တော် အိပ်ဆောင် တံခါးဝ၊ ထိုမှ တစ်ဆင့်၊ ဧည့်ခန်းဆောင်၊ ထိုမှ သည် ဝရန်တာ၊ ထိုမှ သည် လှေကားထစ်များ ၊ ထို့နောက် စံအိမ်တော်အောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ ...။

သောင်ပြင်ကို ဖြတ်လျက်၊ သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေတွင် ခြေစုံရပ်လိုက်သည် ။ အဝေးဆီမှ သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းတို့ က စာအိအိဖြင့် ကမ်းစပ်သို့ တိုးဝင်

နေသည် ။ တလူလူလွင့်သော ဆံစ ဝဝါမြတ်တို့ ကိုပင် မသိမ်းဆည်း
တော့ဘဲ သမုဒ္ဒရာဆီသို့ ငေးကြည့်သည် ။

ထို့နောက် ... ရေပြင်ကျယ်ထဲသို့ သက်ဆင်းနစ်မြုပ်သွားသည် ။ ချစ်
သောလင်နှင့် ချစ်သော သားသမီးများ နှင့် ခွဲခွာရခြင်းကြောင့် လောင်မြို
က်သော အပူမီးအား ဤသမုဒ္ဒရာရေအထက် ငြိမ်း သတ်ပေးနိုင်မည် မ
ဟုတ်ကြောင်းကိုမူ နဂါးမသာ အသိဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
